

DET TALTE ORD GÆLDER

Landsmødetale november 2009

Venstres formand, statsminister Lars Løkke Rasmussen

Kære alle sammen. Velkommen til landsmødet.

Hvor er det rart at se Jer og tage hul på en weekend sammen i gode venners selskab. Det har vi fortjent. For hvor har vi haft travlt! Valget til kommuner og regioner ligger kun fire dage tilbage. Jeg håber, I har fået sovet ud. Det har I, i hvert fald fortjent.

I har ført flotte og overbevisende – og meget forskellige – kampagner for Venstre landet over.

- Kandidater har uddelt pjecer og skrevet læserbreve.
- Formænd har organiseret slaget og holdt styr på tropperne.
- Bestyrelsesmedlemmer har fanget vælgerne på gaden.
- Venner og familie har kravlet i lygtepælene.

Alle har kæmpet fra dør til dør og fra vælger til vælger.

Jeg er stolt af at være formand for et parti med så mange engagerede, dygtige og flittige medlemmer. I har gjort det fantastisk. I kan med rette give jer selv et kæmpe skulderklap. **Tak** for den helt fantastiske indsats, I har ydet i valgkampen.

I løbet af valgkampen har både folketingsmedlemmer og ministre været flittige til at hjælpe til. Vi har bevist, at Venstre er et parti, hvor vi bakker hinanden op både på det lokale og det nationale niveau. Det er jeg rigtig glad for.

Jeg har forsøgt at give et nap med, hver eneste gang jeg har haft mulighed for at forlade statsministeriet. Jeg nåede at besøge 18 kommuner og 2 regioner. Men jeg indrømmer blankt, at én

Venstre-mand overskygger os andre. Næmlich Venstres næstformand Kristian Jensen. Kristian har i valgkampen besøgt samtlige kommuner og regioner. 103 i alt.

Og da han var færdig med det, tog han på en to-dages slutspurt med 10 ekstra besøg i kommunerne.

Det er en rigtig flot indsats, Kristian. Tak skal du have. Skal vi ikke give Kristian en stor hånd?

Da vi sidst gik til kommunalvalg - for fire år siden - var de nye kommuner endnu ikke helt på plads. De gamle kommunale inddelinger kastede stadig deres skygger. Valget i år har på mange måder "normaliseret" det kommunale og regionale landskab efter kommunalreformen. De større, mere slagkraftige enheder har bl.a. betydet, at partier som SF og Dansk Folkeparti har haft mulighed for at stille op i alle kommuner – og også derfor har opnået fremgang. Det er flot. Og det ønsker vi dem tillykke med!

Også vores konservative regeringspartner har fået et flot valg og kæmpet sig til mange af landets gyldne borgmesterkæder. Også stort tillykke til dem.

Men hvordan er det så gået med os selv og det andet store kommuneparti, Socialdemokratiet.

Lad os være ærlige. Vi har haft bedre valg. Helt præcist tre siden anden verdenskrig.

Det har de for resten også haft i Socialdemokratiet. De har bestemt også haft bedre valg. Helt præcis **alle** valg siden anden verdenskrig.

Det er svært at sætte ét ord på Venstres valg. Det er som at stå med den ene fod i et kar spilkogende vand og den anden i et kar med isterninger. Det giver en acceptabel gennemsnitstemperatur. Men det giver på ingen måde et fuldstændigt billede af, hvordan det føles overalt.

Det er jo kommunalvalgets natur. Lokale valghandlinger med lokale resultater. Det er centralt i det danske demokrati, at vi lægger beslutninger i det yderste bæredygtige led. Der har de det bedst.

Hvem ved bedre, hvilken ældrepleje, der passer bedst til kommunens borgere end kommunens egne politikere!

Hvem ved bedre, hvilken folkeskole eller hvilke daginstitutioner, der passer til kommunens borgere end kommunen selv!

Hvem ved bedre, hvordan vi får bremset rekrutteringen til bander og vundet de unge tilbage!

Hvem ved bedre, hvordan man tilrettelægger nye boligkvarterer og giver plads til nye butikker

Vi ved, at de beslutninger træffes bedst af kommunalt og regionalt forankrede politikere, der hver dag møder konsekvenserne af beslutningerne i Brugsen, på posthuset og på fodboldbanen. Den nære service skal være netop det – tæt på borgerne.

Derfor har vi også i Venstre insisteret på at have 98 kommunale målsætninger og 5 regionale målsætninger. Helst ikke flere.

Nogle steder har vi nået målet – nogle steder endda til overmål. Andre steder har vi ikke nået vores mål.

Så selvom vi ikke alle steder er glade, så vil jeg alligevel sige til jer: Jeg kender godt jeres utrolige drive og jeres høje ambitioner – og jeres uvilje ved at nøjes med ”lige ved og næsten”. Det er karaktertræk jeg skatter, men lad os fokusere på det positive!

I løbet af denne weekend skal vi selvfølgelig tale om, hvad der gik galt nogle steder, men ved i hvad – når vi har talt om det og lært af det, så skal vi også lægge det til side og holde fast i alle de mange, mange ting vi gjorde rigtigt. Det er de ting vi gjorde rigtigt, som vi skal bygge fremtiden på!

Og der vil jeg gerne fremhæve et par gode inspirationskilder, som er til rådighed for os alle sammen her i dag.

Jørn Pedersen væltede den siddende borgmester i Kolding gennem 24 år – efter 47 år S-styre. Med et brag vel at mærke. Søren Kjærsgaard indtog den radikale højborg Holbæk, Arne Sigtenbjerggaard indtog Vejle og Martin Dam Kalundborg. Jørn, Søren, Arne og Martin - Vil I ikke

lige rejse jer op? Modtag landsmødets hyldest, ikke bare til jer, men til **alle** de Venstre borgmestre, der har erobret nyt land.

Lars Krarup, Herning imponerer igen. Hver tredje vælger i Herning stemte personligt på Lars. Han leverede fremgang igen i år til ikke mindre end 61,8 pct. af stemmerne. Imponerende! Og Susanne Sander fra Hjørring sikrede Venstre en stemmefremgang fra 24,0 til 34,4 pct. Et er at erobre, noget andet er at fremgang, men det er også vigtigt at holde fast i det vi har.

Der var mange Venstrefolk, der holdt fast i vigtige borgmesterposter. En af dem var Poul Arne Nielsen i Stevns, hvor Venstre igen blev det største parti med 34,3 pct. af stemmerne og Venstre fastholdt borgmesterposten. Og så var der vores egen regionsformand i Syddanmark, der også fastholdt den vigtige post. Lars, Susanne, Poul Arne og Carl – rejs jer op og modtag landsmødets hyldest til alle dem, der bevarede magten.

Og så skal vi sidst, men ikke mindst hylde vores unge talenter, der stormer frem. På vegne af alle Venstres unge talenter, vil jeg gerne bede Jane Jegind fra Odense, Laura Hay fra Århus og den nye borgmester i Fredericia Thomas Banke, der indtil for nylig var VU's landsformand, om at rejse jer. Mine damer og herrer – så skal der klappes igennem for fremtiden!

Det var ikke nogen komplet rejse rundt i det kommunale og regionale, men vi kom da forbi nogle af de sejre, som vi skal huske på, på en lidt kold efterårsdag i Odense.

Vi skal huske det gode, vi skal lagre vores sejre i sindet, så det er dem vi kommer i tanke om, når vi har brug for at hente noget mental trækraft.

De fine resultater forpligter. Og de tjener som forbillede dér, hvor vi gerne skulle vinde nyt land om fire år.

Vi har mange arbejdstimer foran os. Jeg ved, at jeres arbejde blot lige er begyndt. Og I skal vide, at jeg vil gøre, hvad der står i min magt for at bakke jer op.

Nå, men nu er det jo nok heller ikke nogen hemmelighed, at jeg rejser en del for tiden. Ikke bare rundt i vores dejlige land, men i hele verden. Og det er ikke på cykel.

I kampen for at begrænse CO2-udledningen er jeg selv blevet en af de helt store CO2-syndere. Hvordan det går med det, vil jeg fortælle Jer mere om i morgen.

Men lad mig alligevel starte med at fortælle om én af de mange rejser – og det lidt pudsige liv man lever som statsminister.

Jeg sidder der i flyet, har fået en kop kaffe og vil lige se på mine papirer på vej frem til et vigtigt møde om klima i Singapore, hvor Asiens 20 største økonomier er samlet og USA er selvskreven gæst.

Jeg hiver stakken af papirer frem. Og aller øverst har en venlig sjæl fra statsministeriet lagt en bunke CV'er på de folk jeg nu skal mødes med. Det er rart at vide, hvem man skal tale med og der er fuldstændig rutine af de dygtige folk omkring mig forsøger at holde mig opdateret om mine forhandlingspartners meritter. . Mange gange er CV'erne rigtig nyttige, men når man – som den dag – slår op på det første CV og opdager at det er Obamas, så trækker man altså lidt på smilebåndet.

Nå, men jeg læser alligevel CV'et fra det Hvide Hus. Det er jo en lang flyvetur. Og så bliver jeg faktisk inspireret. Det starter simpelthen sådan her:

His story is the American story — values from the heartland, a middle-class upbringing in a strong family, hard work and education as the means of getting ahead, and the conviction that a life so blessed should be lived in service to others.

Så kort kan det gøres. Og så fortæller det alligevel alt på to linjer.

På to linjer får man en komplet historie om USA og præsidenten, fordi de ved, at vi kender – at hele verden kender – den amerikanske drøm næsten ligeså godt som de selv.

The American Dream. Så ved alle, hvad der tales om. Vi ved selvfølgelig også godt, at der er adskillige problemer i den amerikanske samfundsmodel. Tag for eksempel den aktuelle diskussion om et sundhedssystem, der kan dække alle amerikanere.

I Danmark kan vi næsten ikke begribe, at det skal kunne være så svært. Vi er noget bedre stillet. Og kan derfor bruge energien på at diskutere, om et sygehus skal ligge 16 kilometer den ene eller den anden vej.

Men selvom amerikanerne kan have deres problemer – om alt lige fra sundhedsvæsen til bankvæsen – har de alligevel noget, som hele verden må misunde dem. Et ukueligt gå-på-mod, en tro på, at de selv kan gøre en forskel i tilværelsen: Den amerikanske Drøm. Det er drømmen om retten til liv, frihed og til at ”søge lykken” som der så smukt står i den Amerikanske Uafhængighedserklæring.

Ikke retten til at få lykken, for lykken kan ingen garantere, allermindst da politikere.

Men retten til at ville stræbe efter lykken, sætte sig store mål og arbejde sig målrettet hen imod dem.

Ligesom den amerikanske drøm grundlæggende ligger i alle amerikanere, så er der helt sikkert også en slumrende, stille dansk drøm. Den danske drøm. Jeg tror vi skal prøve at tale den danske drøm frem, sætte ord på. Drømme lidt højere, om man vil. Så får drømmen lettere ved at materialisere sig.

Men hvad går den danske drøm ud på?

Det tænker jeg en del over dér i flyet, indtil jeg ankommer lidt tidszone-rundtosset til ambassaden i Singapore. Min krop sagde det var tid til at sove, men kalenderen insisterede på, at jeg snart havde et møde. Og hvad gør man så for at holde sig vågen? Man tager en ekstra kop kaffe og stiller sin nysgerrighed som enhver anden med internetadgang.

Jeg googlede ”den danske drøm”. Var der mon nogensinde skrevet et digt, et essay, en bog om noget så vigtigt.

Det var der ikke umiddelbart.

Det første "hit" var et blogindlæg, skrevet af Patric. Der stod bl.a.:

"Hvad er den danske drøm? Du kan blive præsident, hvis du vil, hvisker de amerikanske forældre i ørerne på deres poder. Men hvad lægger vi danske forældre ind i rygraden på vores børn? Jeg er blank. Kører bilen hjem, laver maden, spiser den. Er stadig blank. Snakker i telefon med Mikkel og spørger ham, hvad er den danske drøm? Mindre skat og mere sovs, svarer han uden betænkningstid.

Men det er jo ikke en drøm -er det? Hvis man googler den danske drøm [det gjorde bloggeren åbenbart også...det er nærmest en folke-svaghed] kan man læse at den amerikanske drøm, hvor alle (i princippet) kan opnå landets højeste position, lever i allerbedste velgående... i Danmark. For her er det nemlig reelt muligt at knække arven fra forældrenes indkomst eller manglende samme - og derfor opnåelig".

Og så slutter indlægget:

"Så hvad er den danske drøm så? Det må være noget der er svært opnåeligt og det må være noget der er knaphed på. Ellers er det vel ikke en drøm. Lykke? Næppe. Det er jo bare målet - næ, drømmen er midlet. Det der gør lykken. For en dansker".

...og så skulle jeg ind og møde ham fra CV'et.

Men i dag er – for at bruge Uffes ord – dagen nok kort, men tiden vores egen. Og hvad kan være bedre end at bruge den på at tale om det, der gør lykken for en dansker. At bruge tiden på den danske drøm som middel til at opnå vores mål.

Den danske drøm er en drøm om rigdom og rimelighed. En drøm om velstand, der kommer alle til gode. En drøm om at sætte os store mål og nå dem - sammen med andre. Så de andre også nyder godt af vores succes. Så ingen bliver ladt i stikken, men tværtimod glæder sig med dem, der gør det godt.

Den danske drøm er en drøm om muligheder. Det er ikke Harvard til nogle og Community College til andre. Den danske drøm lever på, at Harvard - eller det tætteste vi kan komme på det i Danmark - skal være en mulighed for alle, der med flid og uddannelse hiver sig selv op ved støvlernes snørebånd.

Den danske drøm er en drøm om frihed, men på et fundament af den særlige vestlige tradition for lighed, der handler om ligeværd. Alle skal have en reel chance for at søge lykken. Det betyder ikke, at alle skal have altid serveret i mundrette bidder og parallel-fordres på samlebånd, så alle får præcis det samme.

Nej, det betyder, at vi giver plads til forskellighed - men hjælper alle med at udligne de forskelle, der sætter ét menneske tilbage i forhold til de andre. Vi skal have alle talenter i spil, give alle mulighed for at udfolde sig.

Den danske drøm er en drøm om tryghed. Den tryghed, der ligger i, at vi kan have tillid til vores medmennesker. Den tryghed, der ligger i, at vi kan have tillid til, at myndighederne ikke er vores undertrykkere, men vores tjenere. Den tryghed, der ligger i, at forbrydere vil blive holdt i skak. Den tryghed, der ligger i, at vi ikke skal bekymre os om dagen i morgen - fordi vi har haft mulighed for at spare op eller fordi vi ved, at der er et sikkerhedsnet under os. Det er ikke en falsk tryghed, hvor vi bliver klienter og deponerer vores handlemuligheder hos staten - men en reel tryghed, hvor vi er myndige borgere, der hjælper hinanden.

Den danske drøm er en drøm om ansvar. Det ansvar, der kommer af at kunne forsørge sig selv. Det ansvar, der kommer af at kunne tage sig godt af sin familie. Det ansvar, der kommer af at være noget for sit lokalsamfund. Det ansvar, der kommer af at vide, at der også skal være nogen her på kloden efter os. Det er ikke et abstrakt ansvar - men et konkret ansvar. Det er ikke et ansvar, vi kan tørre af på andre - men et ansvar, vi selv er stærke nok til at påtage os. Det ansvar, der kommer af, at vi ikke har en spændetrøje omkring os.

Drømmen - den danske drøm - er vokset i takt med udviklingen af det åbne, frie, socialt retfærdige og liberale Danmark, vi kender i dag. Venstre har ikke patent på drømmen, men vi har i den grad præget og formet den gennem meget mere end 100 år. Og som regeringsbærende parti har vi et særligt ansvar for at holde den i live. Vi har et særligt ansvar for at udvikle den kobling mellem markedet og stat - mellem individ og fællesskab - der gør Danmark til noget helt særligt.

Når jeg taler med mennesker fra udlandet, så undrer de sig tit over vores lille land. Man kan godt møde amerikanere, der tror, at vi er kommunister alle sammen, fordi skatten er så høj. Og man kan

møde franskmænd, der betragter os som "ultraliberalister", fordi vi er så glade for privat ejendomsret, fri konkurrence, frihandel, frie lønforhandlinger, "flexicurity".

Sandheden er, at ikke lader os lukke inde i snævre definitioner og vi lader os ikke pådutte firkantede etiketter. Vores vej og vores drøm er, at frihed og tryghed skal synge i harmoni.

Vi skal være så rige, som vi kan blive

- uden at vi mister så meget som ét hjerteslags fokus på, at de svageste også skal med.

Vi skal være så frie, som vi kan blive

- uden at vi kommer til at give los for dem, der vil tromle andre.

Vi skal være så kloge, som vi kan blive

- uden at skabe et samfund, hvor det bliver en selvstændig dyd at have ti tommelfingre

Vi skal være så sunde, som vi kan blive

- uden at tage ansvar og forskellighed fra folk.

Vi skal være så åbne og tillidsfulde, som vi kan blive

- uden at vi bliver tosse-gode og naive.

Vi skal være så internationalt engagerede, som vi overhovedet kan blive

- uden at vi påtager os tungere byrder end vi kan bære.

Dét er vigtige facetter af den danske drøm. Og vi skal turde drømme. En nation, der drømmer, er en nation, der motiverer sig selv.

Men det må ikke blive planløst dagdrømmeri. Vi skal i vågen tilstand handle – målrettet og konsekvent – for at undgå det, der kunne være mareridtet: At drømmen brister... Vi skal skærpe vores ambitioner.

For vi er ikke det eneste folk, der ønsker velstand.

Vi er ikke det eneste folk, der vil være dygtigere og klogere.

Og det er desværre ikke alle folk, der tror på vores værdier om frihed, demokrati og ligestilling.

Det er ikke en naturlov, at denne lille plet på kloden huser verdens lykkeligste folk. Det er et stærkt udgangspunkt, men det skal forsvares. Der skal kæmpes for det.

Derfor skal vi sætte os nogle bindende, operationelle mål. De skal være ambitiøse nok til næsten at være uopnåelige, men samtidig konkrete nok til, at man kan analysere bagud fra dem og forbedre og fin-tune hvert eneste lille delmål, hver eneste forudsætning og hver eneste handling.

Der vil være dem, der ikke kan lide tanken om at forpligte sig til konkrete mål for samfundsudviklingen. Der vil være dem, der bare vil se tiden an og lade udviklingen bestemme takten. Derfor vil såmænd også være dem, der siger: ”Mener I det virkelig alvorlig? Kan man overhovedet stole på politiske målsætninger? Bliver de ikke bare tilsidesat, når det er belejligt?”

Til dem vil jeg bare sige: Vi kommer ingen vegne uden mål. Vi har brug for noget, befolkningen kan holde os op på. Vi har brug for noget, der forpligter os.

Den danske Drøm må indebære, at vi stræber målrettet efter at gøre Danmark til et af de førende lande på alle de områder, som er forudsætningen for vækst og velstand. Det er nu engang de byggesten, vi skal bygge vores velfærdssamfund med.

Derfor skal vi sætte os klare mål på f.eks. uddannelsesområdet, som er helt afgørende for vores produktivitet. Det handler simpelthen om vores evne til at få meget mere ud af vores begrænsede ressourcer.

Derfor skal vi sætte os klare mål på f.eks. sundhedsområdet, som er afgørende for, at vores menneskelige kapital – om man så må sige – er i top.

”Langt mere af malm så hvid og så rød – fik andre i bjerg og bytte,” skriver Grundtvig. Det er sandt nok. Men hvad vi ikke har fået i naturlige ressourcer, kan vi til gengæld skabe i kraft af vores menneskelige ressourcer – og vores evner.

Det er det materielle grundlag under vores velstand.

Men det materielle kan ikke stå alene. Danmark skal også være i top på de værdier, som er hele grundlaget for et åbent, liberalt samfund.

Vi skal ligge i top på den indbyrdes tillid danskerne imellem. Så vi fortsat kan gå trygt på gaden. Så vi fortsat har lyst til at yde en indsats i vores lokalsamfund – som træner for gymnastikholdet eller som medlem af menighedsrådet.

Fordi vi føler, at vi skylder hinanden noget. Fordi vi føler det, som lidt tungt kaldes ”sammenhængskraft”, men som i virkeligheden handler om en helt grundlæggende tillid til, at vi vil hinanden det godt.

Tilliden mellem os danskere er vores store styrke. Men heller ikke den kommer af sig selv.

Den udfordres når hærdebredde rockere spreder rædsel.

Den udfordres når indvandrerbander tyrانىiserer uskyldige.

Den udfordres når religiøse fanatikere håner vores værdier.

Og vi skal sige fra over for dem alle. De er ét fedt. Vi deler ikke deres værdier!

Det er blevet sagt, at ”venstrefløjen ønsker at forbyde alt. Højrefløjen ønsker at straffe alt.” Lad os komme videre end det. Lad os i stedet fremme de gode normer i samfundet. Lad os sætte målrettet ind på, at børn og unge hurtigt lærer, hvad der skal til for at begå sig i et moderne samfund. Giver det status at gå med rygmærke eller kniv, så får vi rygmærker og knive. Giver det status at få uddannelse og job, så får vi uddannelse og job.

De unge har brug for kærlig konsekvens. Det kræver først og fremmest ansvarsbevidste forældre. Og det er ikke noget, vi kan lovgive om. Det er til gengæld noget, vi kan understøtte.

Og vi skal være klar, hvis forældrene svigter. Hvis de unge ikke forstår, at de skal afholde sig fra hærværk, vold og tyveri må fællesskabet træde til – med både det bløde og det hårde.

Vi skal have sociale tilbud, lektiecaféer, klubber, familieskoler, forældreprogrammer og social opbakning til de svagest stillede familier med de mest uvrerne børn.

Men vi skal også have ”lømmelpakker”. Vi skal have autoritet. Vi skal værne om de mennesker, der er det officielle Danmarks ansigt overfor borgerne – politimanden, skolelæreren, sundhedsplejersken, sygeplejersken, pædagogen.

Deres indsats er uvurderlig. De kan støtte familierne i deres naturlige bestræbelser på at give børn og unge de normer, der er afgørende for at kunne fungere i et frit samfund.

Forleden var jeg forbi i Tingbjerg Kirke. Ikke for at blande mig i præstens prædiken, men for at markere, at en præst ikke skal chikaneres ud af sin bolig. Og så er jeg fuldstændig ligeglad med, om chikanen skyldes, at bøllerne er socialt utilpassede, seksuelt forskrækkede eller religiøst formørkede. Vi skal bare ikke finde od i det!

Den slags er et angreb på vores frie tolerante livsform. Og overfor den slags intolerance, skal vi ikke udvise tolerance. Uden fasthed og autoritet bag sig, vil de tolerante blive kanøflet.

Vi lever i en tid, hvor 68’erne for længst har gjort op med alle autoriteter – desværre også de sunde autoriteter. Det betaler vi prisen for. Det skal vi have rettet op på!

Gode normer. God økonomi. Det hviler det velfungerende samfund på.

Normerne er i nogen grad blevet slidt ned. Det er skidt. Og den nedslidning skal vi sætter en stopper for.

Økonomien er polstret. Det er godt. Og det grundlag skal vi holde fast ved.

Det skal hjælpe os gennem den aktuelle krise med færrest mulige menneskelige omkostninger. Og den sunde økonomi skal være intakt, når vi kommer ud på den anden side.

Krisen er desværre langt fra slut. Og vi ved også, at det er netop nu, at de menneskelige for alvor viser sig. Det er nu at krisen flytter sig fra røde tal i regnskaberne til rigtige menneskers arbejdsløshed. Og udsigten til hurtigt at få et nyt job, er blevet mindre lys end den var for 1½ år siden.

Det er og bliver vores aktuelle topprioritet at bringe Danmark sikkert gennem krisen. Vi har ført en aktiv krisepolitik og sat massivt ind med en økonomisk politik, der er blandt de mest offensive i noget land i verden. Så sent som i den netop indgåede aftale om finansloven for 2010 er der vækstinitiativer for mere end 5 mia. kr.

* * *

Vækst og velstand. Det er de byggesten, vi skal bygge vores velfærdssamfund med.

Det er i virkeligheden ret enkelt: Vi skal fortsat være et af de rigeste lande i verden for at kunne fastholde og finansiere et af verdens bedste velfærdssamfund. Et velfærdssamfund, hvor vi forener det enkelte menneskes lyst til at stå på egne ben med et trygt fællesskab, der står klar, når vi har brug for det.

Hvordan skal vi så forberede vores land på de udfordringer, der fortsat venter på os, selv når krisen klinger af.

Fremtiden står for døren. Den er mere udfordrende end i årtier. Man kan sammenligne det lidt med tv-serien Matador. I gamle dage skulle ”Damernes Magasin” nok klare sig, selvom priserne var høje og servicen var så som så. Kunderne havde ikke så mange andre steder at gå hen. Men i moderne tider er der en Mads Skjern overalt i verden, som lokker med gode tilbud.

I globaliseringens tidsalder er verden blevet til ét stort Korsbæk. Derfor nytter det ikke at drive Danmark, som om vi var ”Damernes Magasin”.

I gamle dage kunne vi måske nøjes med at matche amerikanerne, tyskerne og franskmændene. I dag skal vi matche en hel verden af dygtige forretningsfolk og videnskabsmænd – også i Kina, Indien og Brasilien.

Danmark skal nok klare sig i den internationale konkurrence. Det har vi vist gennem mere end hundrede år. Vi var et globaliseret land, før alle de andre, fordi et lille land som os ikke havde andre valg. Vi kunne ikke være selvforsynende, sådan som en række af stormagterne.

Men i takt med, at de andre lande lærer at spille på globaliseringens muligheder, skal vi danskere oppe os ekstra meget.

Det kommer til at kræve en ekstraordinær indsats og politisk mod. De dage, hvor en politiker kunne lægge sig i slipstrømmen af det populære og få andre til at trække læsset med det nødvendige er ovre. Det er tid til at smide handskerne og tage ansvaret på sig.

Jeg tror det var Clinton, der engang blev spurgt: Hvad er du egentligt imod? Og svarede: Jeg er imod at afvise en god idé, bare fordi den ikke er min.

Det skal være vores udgangspunkt nu. Det er de nye idéers tid. Det er de kloge løsningsers tid. Det er de modige beslutningers tid.

Vi kan ikke alene overlade det til ekspert-kommissioner at modne de svære beslutninger. Vi skal påtage os et ansvar selv. Vi skal gøre op med dogmer og hellige køer. Og vi skal sætte os de mest ambitiøse mål Venstres nogensinde har taget på sig før.

Det vil jeg gerne tale med Jer om i dag. Og det vil jeg bede om Jeres opbakning til i dag.

Jeg vil gerne præsentere mine mål for det, Venstres projekt skal bygges op om i det kommende årti. Og jeg vil gøre det i overskrifter – for jeg træder ikke ned fra et bjerg med løsningerne hugget på stentavler. Jeg kommer til jer med et åbent sind og spørger: Skal vi ikke i fællesskab sættes os disse mål?

De ti helt konkrete og meget ambitiøse mål, jeg vil foreslå at vi sættes os, er:

1. Danmark skal i 2020 være blandt de 10 rigeste lande i verden målt ved BNP pr. indbygger.

Jeg har allerede sagt det mange gange, men det er også afgørende, at alle erkender, at forudsætningen for at vi fortsat kan finansiere verdens stærkeste velfærd er en betydelig velstand!

Når vi skal fastholde vores position blandt de ti rigeste lande, er vi ganske enkelt nødt til at få den økonomiske vækst i vejret. Så enkelt er det. Det er ligesom et væddeløb. Det kan godt være, at vi har et forspring. Men går farten af, så vi løber lidt langsommere end de andre, så ender vi med at blive overhalet. Derfor skal vi sætte os et klart mål for, hvad den økonomiske vækst skal være i det kommende tiår.

2. I 2020 skal Danmark være blandt de 3 lande i verden med flest vækstiværksættere.

Vækst kommer ikke af sig selv - det kræver gode vilkår for virksomhederne. Noget af det handler om finansiering. Andet om klarhed om den fremtidige regulering. Noget tredje om brobygning mellem vidensinstitutioner og erhvervsliv. Det korte af det lange er, at vi har brug for nye erhvervssucceser. Virksomheder, der står stærkt på et voksende marked - og ikke bare virksomheder, der er i stand til at fastholde deres position på et krympende marked. Hvad nytter det at være verdens bedste producent af en teknologi, der er ved at blive forældet. Det er der ikke megen vækst i.

3. I 2020 skal det samlede danske arbejdsudbud være blandt de 10 højeste i verden.

Vores velstand afhænger naturligvis af, hvor kløgtige og smarte vi er. Men den afhænger også af, hvor mange vi er på arbejdsmarkedet. Jo mere vi arbejder, jo rigere bliver vi. Jo flere, der arbejder, jo færre skal forsørges. Jo flere, der arbejder, jo færre føler sig overflødige. Et højt arbejdsudbud er både et bidrag til velstanden og et bidrag til en succesrig socialpolitik. Det er også en forudsætning for at finansiere velfærden samtidig med at skatterne holdes i ro.

4. I 2020 skal danske skolebørn være i top 5 internationalt - både for så vidt angår læsning, matematik og naturfag målt ved de regelmæssige, sammenlignelige PISA-undersøgelser og for så vidt angår engelsk målt i forhold til ikke-engelsktalende lande.

Danske børn er dygtige. Men de kan blive dygtigere endnu. De fleste klarer sig fint videre i uddannelsessystemet. Men alt for mange ”går død” i det faglige. Her skal vi sætte ind. Stærke faglige kompetencer er en forudsætning for at alle unge kan gennemføre en ungdomsuddannelse og tilstrækkeligt mange en videregående uddannelse med gode resultater.

5. I 2020 skal Danmark have mindst et universitet i top 10 i Europa målt ved den anerkendte årlige opgørelse i Times Higher Education.

Danske studerende skal være velkomne til at bruge udenlandske universiteter. Men derfor skal vi ikke desto mindre have en målsætning om danske universiteter i verdensklasse. Stærke faglige og forskningsmæssige miljøer smitter positivt af på hele samfundet. På de øvrige uddannelser, på virksomhederne og på resten af samfundet. Hvis eliten ligger lige om hjørnet, er den ikke så afskrækkende.

6. I 2020 skal den danske middellevetid være blandt de 10 højeste i verden.

Mange gode leveår er både en forudsætning for velstand og for lykke. Her kunne vi klare os bedre i Danmark. Der er ingen grund til, at vi i Danmark ikke skulle kunne leve lige så længe som f.eks. svenskerne og nordmændene. Stærkere forebyggelse og sundhedsbehandling betyder flere gode leveår for alle danskere.

7. I 2020 skal Danmark være blandt verdens 3 mest energieffektive lande. Samtidig skal Danmark være blandt de 3 lande i verden, der løfter sin vedvarende energi-andel mest frem mod 2020.

Energi er drivkraften i enhver vækstøkonomi. Jo mere vi får ud af energien, jo mere er der plads til at vokse. Jo mere vi får ud af energien, jo mindre påvirker vi klimaet. Jo mere vi får ud af energien, jo mindre afhængige er vi. Høj energieffektivitet og en høj andel af vedvarende energikilder er en ren vindingsag.

8. I 2020 skal Danmark være blandt de bedste lande i EU til at integrere ikke-vestlige indvandrere og efterkommere på arbejdsmarkedet målt ved beskæftigelsesfrekvensen.

Hvert eneste menneske har ressourcer at tilbyde. Alt for længe har mange indvandrere været en byrde på samfundsøkonomien, hvor de i og for sig burde være en berigelse - både økonomisk og menneskeligt. Integration via job er en af de mest afgørende forudsætninger for lige muligheder og gensidig accept mellem forskellige befolkningsgrupper og et nødvendigt svar på den demografiske udfordring.

9. I 2020 skal sandsynligheden for at blive udsat for en forbrydelse i Danmark være blandt de laveste i Europa.

Vi er et trygt land. Og sådan skal vi forblive. Kriminalitet er det mest synlige bevis på, at samfundets grundlæggende normer er under pres. Forbrydelse skal ikke kunne betale sig. Kriminalitet fostrer et parallelsamfund og nedbryder samfundets bærende værdier, mens lav kriminalitet opnået ved konsekvens og forebyggelse styrker tilliden mellem folk og øger tryghed og vækst.

10. I 2020 skal den danske økonomi fortsat være blandt de 5 stærkeste i verden målt ved et vægtet gennemsnit af følgende indikatorer: Ledighed, offentligt underskud, inflation, inflationsstabilitet og betalingsbalanceunderskud.

Vi kan kun gøre os håb om varig velstand, hvis vores økonomi er robust. Orden i økonomien er en forudsætning for, at vi ikke afleverer ubetalte regninger til kommende generationer.

Det er mit bud på 10 konkrete mål for 2020. Det er mål med substans og tyngde. Mål, der betyder noget. 10 mål for 2020, der skal kæmpes for at opnå. 10 mål for 2020, der også til den tid vil gøre det muligt at udleve den danske drøm.

Hvad siger I? Skal vi ikke gøre det til Venstres mål?

Det er Venstres mål – og det er, hvad vi vil knokle for at nå!

Jeg håber meget, at oppositionen kan, vil og tør tilslutte sig disse konkrete mål. At vi gør dem til fælles danske mål. En fælles vægt, vi kan veje god politik ind på og dårlig politik af på. Jeg håber også, at det er mål, som danske forskere, institutioner, virksomheder og organisationer vil tilslutte sig og sætte som et fast, ambitiøst pejlemærke foran os.

Vi får det Danmark, som vi bestemmer os for!

Vi er som danskere alle forskellige, men også alle ens.

Vi ønsker frihed til forskellighed.

Vi ønsker at bliver omfavnet af familie og venner – og når det brænder på også af fællesskabet.

Vi ønsker at få det maksimale ud af vores liv – og vi er fast besluttede på at give vores børn et bedre liv.

Forudsætningen for alle de ting vi ønsker os er velstand, muligheder og tryghed! Det er derfor de mål jeg har sat op i dag er så vigtige. Det er vejen til den danske drøm. Og drømmen er midlet til det, der gør lykken for en dansker!

Glem ikke, at hvert skridt på vejen har gjort os friere, rigere, stærkere og dygtigere.

Og det bedste ligger stadig foran os.

Lad os sammen forfølge den danske drøm med den flid og den beslutsomhed, som kendetegner ægte Venstrefolk.